

ת"פ 11683/04/16 - מדינת ישראל נגד פריד וליאחמדוב, מקסים קורנב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11683-04-16 מדינת ישראל נ' וליאחמדוב ואח'

לפני כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד ספיר חבר

נגד

הנאשמים 1. פריד וליאחמדוב

2. מקסים קורנב

שניהם ע"י ב"כ עו"ד אברהם ג'אן

גזר דין

השתלשלות ההליך:

1. ביום 25.4.17, במסגרת הסדר דינוי ללא הסכמות עונשיות, הודו הנאשמים בכתב אישום מתוקן והורשעו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

2. הנאשמים הופנו לשירות המבחן:

א. בעניינו של הנאשם 1 התקבלו שני תסקירים שהאחרון שבהם מיום 4.7.18: השירות ממליץ על פיצוי לנפגע ומאה וחמישים שעות של"צ, ונמנע מהמלצה לצו מבחן לנוכח ההתרשמות שהנאשם מיצה את התועלת שבטיפול שיכול השירות להציע;

ב. בעניינו של הנאשם 2 התקבלו שלושה תסקירים שהאחרון שבהם מיום 3.7.18: שני התסקירים הראשונים מגלים תמונה דומה של ניתוק קשר עם שירות המבחן, ובתסקיר האחרון נמסר על נכונות מילולית לשינוי ועל השתלבות בקבוצה טיפולית לפני כחודשיים. השירות המליץ על ענישת הנאשם בשל"צ ובפיצוי לנפגע;

3. עוד לפני תצלומים שתיעדו את הפגיעות בנפגעים [תע/1] ותעודות רפואיות [תע/2 ותע/3], ושמעתי את דברי אמו של הנאשם 1, שדיברה בזכות שני הנאשמים.

4. ביום 17.7.18 טענו ב"כ הצדדים לעונש:

התביעה טענה למתחם עונשי שתחילתו 18 חודשי מאסר ועד ל-32 חודשי מאסר, ועתרה לענוש כל נאשם במאסר בפועל בתחתית המתחם. לצד העונש העיקרי ביקשה התביעה לחייב כל נאשם במאסר מותנה, קנס ופיצוי;

בטיעוניה לעונש לעניין הנאשם 1, עתרה ההגנה לביטול הרשעתו ולאיומץ המלצתו של שירות המבחן. לעניין הנאשם

2 לא עתרה ההגנה לביטול ההרשעה, אך ביקשה לאמץ גם בעניינו את המלצת השירות.

מעשי הנאשמים:

1. בעבר היה הנאשם 1 מר פריד וליאחמדוב בן-זוגה של גב' יאנה ו., אך עוד לפני האירוע נשוא האישום נפרדו השניים. הנאשם 2 מר מקסים קורנב היה מכר של יאנה.
2. בתאריך 14.9.15 יצאו הנפגעים מר ע' ס' ומר א' ב' ממועדון והלכו ברחוב אלנבי בתל-אביב, ואף שני הנאשמים ויאנה יצאו מהמועדון והלכו באותו כיוון. בדרך נכנסה יאנה לקיוסק וכשיצאה ממנו סיפרה לנאשמים שהוטרה על-ידי אפרו-אמריקאים.
3. פריד, שהיה תחת השפעת אלכוהול, תקע לראשו חשד לפיו ע' הטריד את יאנה, ולכן שאל אותו "למה אתה מסתכל על חברה שלי?". כשענה לו ע' שאינו יודע על מה הוא מדבר, תקף אותו פריד באגרופ לפניו. ע' נסוג לאחור, אך פריד שב והכה בפניו באגרופו.
4. ע' ניסה להתגונן, ואז החל מקסים לתקוף אותו במכות, ולא הועילה התערבותה של יאנה שניסתה להרחיק בכוח את פריד מע'.
5. ע' הצליח להדוף את הנאשמים ואמר להם שהוא מצטער ולא רוצה לריב, אך שני הנאשמים תקפו אותו שוב, הפילו אותו ארצה, והחלו לבעוט בו ולהכות באגרופיהם בראשו ובגופו.
6. ארתור ניסה להרחיק את הנאשמים מע', ואז תקפו הנאשמים גם אותו, הפילו אותו ארצה ובעטו בראשו.
7. בשלב זה הגיעו שוטרים למקום, עצרו את מקסים ואילו פריד נמלט ונעצר כעבור יומיים.
8. כך גרמו הנאשמים לחבלות, מהן חמורות, בגופם של הנפגעים [תצלומים ומסמכים רפואיים, תע/1-תע/3]:
 - א. לע': שבר מרוסק ושברים מרובים בעצמות האף ובמחיצת האף, חבלות ונפיחות ברקמות הרכות של האף, פצע בגשר האף, חתך וחבלות מרובות בפניו, שפשופים ושריטות בבטנו ובידיו;
 - ב. לא': שברים ודימומים בארובת עין שמאל, המטומה ודימום בעינו השמאלית ("פֶּנֶס"), וחבלות בעין ימין, על פניו ובגופו;

דחיית עתירתה של ההגנה לביטול הרשעתו של הנאשם 1:

1. ההגנה עותרת לאימוץ המלצתו של שירות המבחן ולבטל את הרשעתו של הנאשם 1, מחשש לפגיעה תעסוקתית: לטענת ההגנה, נדרש אישור לעיסוק במקצוע אותו הוא לומד, "ספורטטרפיה", והרשעת הנאשם תכשיל את קבלת האישור ותמנע מהנאשם לעסוק במקצועו. לא הוצגה כל ראייה לתמיכה בטענה זו, ואפילו נדרש אישור שכזה, לא נטען כי אין לרשות המאשרת שיקול דעת בעניין.
עמוד 2

2. הלכת **כתב** הידועה (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מ.י.** (1997)) שאושרה שוב ושוב על-ידי בית המשפט העליון, קובעת כי ביטול הרשעה או הימנעות מהרשעה הם חריגים לכלל הקובע כי מי שביצע עבירה, יורשע. שימוש באמצעים חריגים אלו מחייב קיומם של שני תנאים מצטברים - פגיעה חמורה הצפויה לשיקום הנאשם, וטיב העבירה מאפשר לוותר על ההרשעה.
3. בית המשפט העליון קבע לא-פעם, כי קיומה של אפשרות לפגיעה תעסוקתית אינו נחשב כפגיעה חמורה וקונקרטית בשיקום הנאשם, וכך במיוחד כשניתן שיקול דעת לרשות מסדירה.
4. לא מצאתי אפוא כל הצדקה לחרוג מהכלל שלפיו אחריות בפלילים גוררת הרשעה, ולכן נדחית עתירת ההגנה וההרשעה תעמוד על כנה.

נסיבות העבירה - קביעת מתחם העונש ההולם:

1. אפתח בדברי בית המשפט העליון בע"פ 10444/06 **עייני נ' מ.י.** (2007):

תיקים רבים באים בפנינו בשנים האחרונות ובהם מתוארת השתלשלות עניינים במהלכה הותקף אדם על לא מאומה, בעקבות עניין פעוט ערך. המקרה שבפנינו, גם אם לא נעשה במהלכו שימוש... בנשק חם או קר, מתבלט בסתמיותו, ברוע הלב שהפגינו המעורבים בו... ובכיעורו.
2. מאז מתן אותו פסק-דין לא חדלו מעשי אלימות חמורה לשמה, ללא כל סיבה או תועלת נחזית, מלהטריד את שלום הציבור ולפגוע פגיעה קשה ומתמדת בתחושת הביטחון של כל אזרח. לכאורה, לא אמורה תופעה זו להטריד יותר מאלימות "שיש לה הסבר" כגון אלימות שמקורה בתאווה בצע, או בסערת רגשות. למעשה, טיבה של אלימות זו מחריד יותר, שכן הסתמיות שבה, אותה ציין בית המשפט העליון, הופכת אותה לפסולה-מוסרית ברמה הגבוהה ביותר. אלימות לשם תאווה אלימות.
3. בנוסף, לאלימות מסוג זה חשוף כל אזרח המהין לעזוב את בטחת מדורו לרחוב, לכיכר, למקום עבודתו או למקום של נופש ובילוי. לא תועיל לו לאדם כל זהירותו ומתינותו ביחסיו עם הבריות, ואפילו אם יישמר בכל מאודו לדבוק בדרכי שלום ולהתרחק מדרכי ריב ואנשי זרוע, כפי שניסה ע' לעשות - סוג אלימות זה ירדוף אותו בכל מקום, ואם לא ישיג אותו, אימתו ודאי וודאי שתשיג. ואכן, בית המשפט העליון מצא שאלימות מסוג זה הינה מאיימת ומצרררת במיוחד, שכן לא ניתן להתגונן מפניה או להימנע ממנה (ע"פ 7365/06 **פלוני נ' מ.י.** (2006), ועוד).
4. עבירות התקיפה למיניהן מגנות על שלמות הגוף והבריאות, ועל אוטונומיית האדם על גופו. העבירה דנן, גרימת חבלה חמורה, מכוונת למצב של סיכון מוגבר לחיים ולבריאות, והעונש שלצידה, עד שבע שנות מאסר, משקף את חשיבותם של ערכים אלו ואת עצמת הפגיעה בהם. הנאשמים פגעו בערכים אלו באופן חמור וקשה, כשהתנפלו ללא סיבה ממשית על ע' והפליאו בו מכותיהם וכשלא התקררה דעתם גם כשיאנה ניסתה להרחיקם ממנו וגם כשהיה מוטל על הארץ. פגיעה זו בערכים המוגנים נוספה עם תקיפתו של א'.
5. גם אם לא היה תכנון מדוקדק קודם לאירוע, הרי נמשך האירוע והתגלגל דקות ארוכות, ובשום שלב לא הרוו הנאשמים את תאוותם לאלימות, עד הגעת המשטרה שכפתה את הפסקת התקיפה.

6. הנאשמים טענו כי היו תחת השפעת אלכוהול [תסקירים]. גם אם כך הדבר, אין בכך כדי להסביר את המעשה או להקל בחומרתו. הנאשמים ראו בנפגעים טרף קל, ושמחו להיות "גיבורים על חלשים" לאישוש תחושת הגבריות שלהם [תסקירים].

7. התוצאות הפיזיות של מעשי הנאשמים היו קשות, וניתן גם לתאר את חומרת התוצאות הנפשיות - הכאב, הפחד, העלבון, ואובדן תחושת הביטחון, שספק אם פגו גם לאחר שאותות החבלה הפיזית נעלמו. הסכנה הפוטנציאלית שמקורה בהתפרצויות חסרות רסן וסיבה אלו ובמיוחד תחת השפעת אלכוהול היא איומה ונוראה ועד כדי גרימת מותו של קורבן חסר-מזל. כך ראו למשל ע"פ 7000/10 אלפידל נ' מ.י. (2012) שם הסתיימה התפרצות אלימה תחת השפעת אלכוהול בהריגתה של אישה בשתי מכות בלבד, שהופנו לראשה וצווארה. בסוג העבירה בו עסקין, יכולות להיגרם חבלות קשות המותירות גם נכות מתמדת.

8. מדיניות הענישה המוכתבת על-ידי בית המשפט העליון מחייבת אפוא החמרה עונשית ברורה, גם כאשר מדובר בקטינים או בצעירים, ותובאנה מילותיה הקשות של הש' ברלינר בעניין עייני, הממחישות את התייחסותו של בית המשפט לסוג אלימות זה:

האלימות, אותה אלימות חסרת פשר, סתמית, שיש בה משום רשעות עליה דיברה חברתי השופטת ע' ארבל הפכה להיות אחד הנגעים הקשים וההרסניים ביותר שהחברה הישראלית מתמודדת בו, מעין נחש צפע שמרים את ראשו ומכיש חוזר והכש בלי רחם. המלחמה בו צריכה על כן להיות כפי שנלחמים בנחש צפע, ללא פשרות.

9. מדיניות זו אכן מיושמת בערכאות השונות, פרי ההכרה העגומה במציאות של ריבויים של מקרים כאלה ועד היותם מכת מדינה או קרוב לכך, וראו למשל רע"פ 8566/13 טקצנקו נ' מ.י. (2015) בו במקרה דומה לענייננו אך קל יותר בנסיבותיו ובתוצאותיו, קבע בית המשפט העליון מתחם עונשי בין שישה לבין 16 חודשי מאסר בפועל, ואת ע"פ (ת"א) 7284/09 טייב נ' מ.י. (2009), שבו - על-אף התערבות-מה לקולא במידת העונש - העמיד בית המשפט את עונשו של צעיר חסר עבר פלילי שעבר תהליך שיקומי, על שנת מאסר בפועל. עוד השוו ת"פ 17042-04-16 פאדל נ' מ.י. (2017) ובו סקירת פסיקה מקיפה.

10. אבהיר, כי לא מצאתי טעם בדקדקנות מלאכותית שבניסיון להפריד ולשער איזו חבלה נגרמה על-ידי איזה מהנאשמים, ואף הצדדים לא טענו בנתיב זה: מרבית האירוע התאפיינה בתקיפה בצוותא, ואף שהיה זה פריד שהחל במעשי האלימות, ייקבע מתחם עונשי זהה לשני הנאשמים.

11. לנוכח כל האמור לעיל, ייקבע מתחם העונש ההולם בין 8 לבין 30 חודשי מאסר בפועל, כעונש עיקרי.

נסיבות הנאשם 1 - עונשו לא יחרוג מהמתחם, וייקבע במסגרתו:

1. הנאשם יליד 1992, כבן 26 כיום, רווק, לומד כיום במכון וינגייט קורס בן שנתיים בספורטתרפיה ומייעד עצמו לעסוק בתחום זה. מוצא הנאשם במשפחה נורמטיבית, אך הוא החל להפגין התנהגות חסרת גבולות ורסן כבר בעת שירותו הצבאי, כששובץ ליחידה שלא נשאה חן בעיניו, וכך עד למאסר בכלא צבאי ולשחרורו מהשירות. גם בהמשך לא התמיד בעבודתו כעוזר לנהג, על-רקע סכסוך עם מעסיקו. כיום, לדבריו, הוא עובד בחברת תקשורת [ע' 13].

2. אין לחובת הנאשם עבר פלילי.
3. באשר לעבירה: הנאשם תולה את ביצועה בהשפעת האלכוהול. אף שהשפעה זו מונעת ממנו לזכור את פרטי המקרה, לדבריו, טען כי ראה את אחד הנפגעים נוגע ביאנה. השירות הסיק כי הגורמים למעשה היו תסכוליו מהקשר עם יאנה והצורך בהפגנת גבריות מולה, על-חשבון החלשים ממנו.
4. הגורמים מעלי הסיכון שמצא שירות המבחן הם חומרת המעשה, קשייו של הנאשם בשליטה וויסות רגשותיו, קשייו בניהול יחסים בין-אישיים תקינים, תפיסתו לפיה מעשי האלימות נגד הנפגעים היתה לגיטימית, וקשיים להביע אמפתיה לנפגעים; גורמי הסיכוי הם היעדרו של עבר פלילי, לקיחת האחריות והבעת חרטה, הרתיעה מההליך הפלילי, והתובנה שתגובתו היתה חסרת פרופורציה ושאלכוהול פוגע ביכולתו לוויסות רגשות ולשליטה עצמית.
5. הנאשם גילה בתחילה מודעות ראשונית בלבד לקשייו ולצורך בטיפול, אך הצהיר על נכונות להשתתף בטיפול. דא עקא, שגם בחלוף תקופה ארוכה שבמהלכה השתתף הנאשם בקבוצה טיפולית, נשאה השתתפותו של הנאשם אופן מצומצם ונקודתי, כשמבעד למילים החיוביות והמונחים המעורפלים שבתסקיר האחרון עולים ברורות מאפייניה של השתתפות כפויה בטיפול שלא הבשילה להפנמה אמיתית: הנאשם "נחשף לתכנים", "חל שיפור ביכולתו להגיע בזמן למפגשים", "הקשיב", "גילה נכונות", "משתתף [רק] כשפונים אליו", ועדיין אינו מבין מה לו ולקבוצה הטיפולית, כשלהתנהגותו האלימה הוא ממשיך להתייחס כאל אירוע שתם ונשלם ואינו מצריך טיפול.
6. התקשיתי להבין את ההמלצה השיקומית שמסר שירות המבחן, כמו-גם את חוסר האיזון הבולט שבהערכתו את הנאשם: בין "גורמי הסיכוי" מנה השירות הבעת חרטה - ומה היא שווה ללא הפנמה של חומרת המעשה ואמפתיה, ומה היא שווה כשהנאשם עדיין מצדיק את מעשיו כלגיטימיים, ומה היא שווה כשהנאשם מרוכז בחששו מתוצאת ההליך הפלילי ואינו מסוגל או רוצה להכיר בפגיעה בנפגעים? האלו פניה של 'לקיחת האחריות', מן השפה ולחוץ? ומה ערכה של 'מודעות ראשונית בלבד' לבעייתיות שבהתנהגותו של הנאשם?
7. אני דוחה אפוא את הערכותיו ומסקנותיו של שירות המבחן, ובפרט את ההמלצה הלא-מבוססת לענישה שיקומית. אין כל סיבה להחריג את עונשו של הנאשם ממתחם העונש שנקבע, ועתה אפנה לבחינת השיקולים למיקום העונש במתחם.
8. לזכות הנאשם יעמדו נתונים רבי-משקל:
- א. העונש עתיד לפגוע קשות בנאשם, צעיר ללא עבר פלילי, כשמדובר במאסר ראשון;
- ב. אף שנטילת האחריות לא מצאה מקום גם בליבו של הנאשם, רב ערכה, הן כשלעצמה והן בביטול הצורך בעדויות הנפגעים ובחיסכון במשאבי הציבור;
- ג. חלוף הזמן מעת המעשה, שבו לא הסתבך הנאשם שוב, כשהוא מתרכז בקידום תעסוקתי;
- ד. היעדרו של עבר פלילי;

9. יגבר משקלם של נתונים אלה, ואעמיד את עונשו העיקרי של הנאשם קרוב לתחתית המתחם. תוספת הרתעה תימצא במאסר מותנה ובהתחייבות. לנוכח מצבו הכלכלי הדחוק של הנאשם יוטל קנס מתון ביותר. לא כך באשר לפיצוי, שכן לפי ההלכה הפסוקה, מצבו הכלכלי של הנאשם ויכולת התשלום שלו אינם משפיעים על קביעתו של פיצוי, כדין פיצוי אזרחי (והשוו ע"פ 5761/05 מג'דלאוי נ' מ.י. (2006) וע"פ 2661/12 פלוני נ' מ.י. (2012)). אין צורך לומר, שהפיצוי בהליך זה אינו ממצה את כלל הנזקים לאמיתם.

נסיבות הנאשם 2 - עונשו לא יחרוג מהמתחם, וייקבע במסגרתו:

1. הנאשם יליד 1995, כבן 23 כיום, רווק המתגורר עם סבתו. מוצא הנאשם במשפחה רבת בעיות, בה חווה טראומות אובדן וחסימים רגשיים וכלכליים, כמתואר בתסקיר מיום 25.2.18. בנוסף, סובל הנאשם עוד מילדותו מבעיה רפואית בכליותיו. הנאשם סיים 11 שנות לימוד עם בגרות חלקית. כיון שמעמדו בארץ הוא של תושב ארעי, לא גויס הנאשם לצה"ל. הנאשם עובד בעבודות דחק מזדמנות וכך מפרנס את עצמו ותומך בסבתו, שהיא קרובת משפחתו היחידה עמה יש לו קשר.
2. מנעוריו החל הנאשם לצרוך אלכוהול והתמכרותו גברה והסלימה עם השנים, יחד עם הדרדרות במצבו הרפואי.
3. באשר לעבירה: הנאשם היה בגילופין עד-כדי פגיעה בזיכרונו את פרטי האירוע, וחווה את האירוע כ"קטטה" בגין הטרדתה של יאנה על-ידי הנפגעים. הנאשם מתחרט על מעשיו, אך זאת בשל החשש מתוצאות ההליך.
4. הנאשם הביע נכונות מילולית להשתלב בתהליך של אבחון וטיפול, אך ניתק קשר עם השירות. כאשר לבסוף נעתר להגיע לשירות המבחן (ודאי שמחמת חששו מההליך המתקדם לקראת הענישה), שולב בקבוצה טיפולית החל מיום 7.5.18, ובינתיים השתתפותו פסיבית למדי. אין במצבו של הנאשם כיום אף נתון שיכול להצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם.
5. הנתונים שעמדו לזכות הנאשם 1 יעמדו גם לזכות הנאשם 2, והגם שלאחרון אין אופק תעסוקתי כלראשון, ינתן משקל נוסף לקשיי ילדותו ולמצבו הרפואי. אעמיד אפוא גם את עונשו העיקרי של נאשם זה קרוב לתחתית המתחם, ואשווה גם את הרכיבים הנלווים.

סוף דבר, אני גוזר על כל נאשם את העונשים הבאים:

- א. עשרה חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו: הנאשם 1 מיום 16.9.17 ועד ליום 18.9.17 (כולל), והנאשם 2 מיום 14.9.17 ועד ליום 18.9.18 (כולל), ואפילו יראו רישומי שב"ס אחרת;
- ב. שלושה חודשי מאסר על-תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירת אלימות מכל סוג;
- ג. קנס בסך 1,000 ₪, או חודש מאסר תמורתו;
- ד. התחייבות בסך 1,000 ₪ למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירת אלימות מכל סוג. לא תיחתם ההתחייבות, ייאסר הנאשם למשך חודש ימים;

ה. פיצוי בסך 2,500 ₪ לכל אחד מהנפגעים, עדי התביעה 2 ו-3 בכתב האישום. הקנס והפיצוי ישולמו בשלושה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, שהראשון שבהם לא יאוחר מיום 1.1.19, וכשמחדל או עיכוב באחד התשלומים יעמיד מלוא הסך לפירעון מיד;

הוראות נלוות:

- א. לתשומת לב הנאשמים: בקשות לדחייה או לפריסה נוספת של תשלומים ניתן להגיש למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות;
- ב. עותק גזר הדין יועבר לידיעה בלבד לשירות המבחן;
- ג. התביעה תעביר למזכירות בהקדם טפסי פרטי מתלונן;
- ד. מוצגים: ככל שקיימים, יועברו להכרעה פרטנית של קצין משטרה;
- ה. פיקדונות: ככל שקיימים, יושבו למפקידים לאחר כניסת הנאשם למאסר;

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ו' אב תשע"ח, 18 יולי 2018, במעמד הצדדים.